

Arrest

nr. 180 266 van 29 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart op 27 december 2015 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 28 december 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Aan de hand van de vingerafdrukken van verzoekster en het visuminformatiesysteem (VIS) wordt vastgesteld dat de Nederlandse autoriteiten haar eind 2015 een Schengenvisum verstrekten.

1.3. Verzoekster wordt op 22 maart 2016 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 26 maart 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot overname aan de Nederlandse overheden.

1.5. Bij schrijven van 19 mei 2019 aanvaarden de Nederlandse autoriteiten het overnameverzoek op basis van artikel 12 (4) van de Dublin III-verordening.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 26 mei 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn thans de bestreden beslissingen.

1.7. Bij schrijven van 8 juli 2016 delen de Belgische aan de Nederlandse autoriteiten mee dat verzoekster is verdwenen, waardoor de termijn van overdracht wordt verlengd tot achttien maanden overeenkomstig artikel 29 (2) van de Dublin III-verordening.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 22 december 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met grensleiding en vasthouding met uitstel met het oog op verwijdering. Deze beslissing wordt verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoekster vraagt zijn de schorsing en de nietigverklaring van de bestreden beslissingen alsook dat “*geen andere pogingen tot repatriëring*” worden genomen tot de Raad een arrest heeft geveld in haar zaak. Het spreekt voor zich dat de gevraagde nietigverklaring van de bestreden beslissingen een uitspraak ten gronde betreft, en niet kan worden beschouwd als een voorlopige maatregel om de belangen veilig te stellen in afwachting van een definitieve uitspraak. Waar verzoekster vraagt dat “*geen andere pogingen tot repatriëring*” worden genomen tot de Raad een arrest heeft geveld in haar zaak betreft dit niet meer dan een herformulering van de reeds gevraagde voorlopige maatregel om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen in uiterst dringende noodzakelijkheid. Er dient aldus te worden aangenomen dat thans een verzoek tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen voorligt overeenkomstig artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet. Een accessoire vordering zoals bedoeld in artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet blijkt niet, niettegenstaande verzoekster ook naar deze bepaling verwijst.

2.2. Artikel 38/85, § 1, eerste en vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

[...]

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval,

het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen – te dezen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 26 mei 2016 – slechts ontvankelijk is indien tegelijk een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen of tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel die op het punt staat ten uitvoer te worden gelegd.

In de parlementaire voorbereiding van deze wetsbepaling (wetsontwerp 13 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, *Parl.St.* Kamer 2013-2014, nr. 3445/1) kan zo ook als volgt worden gelezen:

“Een andere wijziging is voorzien om de behandeling door de Raad van de uiterst dringende verzoeken die worden ingediend door dezelfde vreemdeling, te stroomlijnen: wanneer de uitvoering van een verwijderingsmaatregel het voorwerp is van een andere, nieuwe beslissing dan deze die het voorwerp is van een beroep tot schorsing en nietigverklaring dat al ingediend is, moet de vreemdeling gelijktijdig met de vraag van voorlopige maatregelen, een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indienen tegen deze verwijderingsmaatregel.

Bijvoorbeeld, wanneer de vreemdeling een beroep tot schorsing en nietigverklaring heeft ingediend tegen een beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en dat vervolgens de Dienst Vreemdelingenzaken ten opzichte van hem een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten neemt alsook een beslissing tot vasthouding, moet de vreemdeling die “de activering” wenst van de vordering tot schorsing van de eerste beslissing, op hetzelfde moment, een verzoek indienen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de uitvoering van het nieuwe bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vasthouding. Bij gebreke hiervan, zal het verzoek van voorlopige maatregelen met betrekking tot de eerste beslissing onontvankelijk zijn.”

In casu stelt de Raad vast dat, binnen de hiervoor geldende beroepstermijn van artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, geen vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 22 december 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met grensleiding en vasthouding met uitstel met het oog op verwijdering aanhangig werd gemaakt bij de Raad. De ingediende vordering tot het hoger bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is, overeenkomstig artikel 39/85, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, bijgevolg onontvankelijk.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker thans in wezen de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen wenst te verkrijgen op grond van middelen die niet waren opgenomen in het oorspronkelijke verzoek tot schorsing dat hangende is bij de Raad. De Raad wijst er evenwel op dat bij de beoordeling of er grond is om over te gaan tot een schorsing in het kader van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts kan worden ingegaan op de uiteenzetting zoals opgenomen in de initiële vordering tot schorsing. Anders oordelen zou verzoekster immers toelaten om, buiten de beroepstermijn waarbinnen deze vordering moest worden ingediend, haar vordering te wijzigen, hetgeen uiteraard niet is toegelaten. De Raad kan ook slechts vaststellen dat de middelen zoals ontwikkeld in het thans voorliggende verzoek tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid middelen zijn die enkel dienstig kunnen worden aangebracht tegen de beslissing van 22 december 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met grensleiding en vasthouding met uitstel met het oog op verwijdering, beslissing die evenwel niet werd aangevochten binnen de geldende beroepstermijn.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig december tweeduizend en zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

I. CORNELIS